

## Hazafelé

A gyerekekből kinyílik a jókedv,  
mint haraszt alól kibúvó  
vidám ibolya.

Szinte repülnek a lágy fény felé,  
kis csizmáikról lerúgják a lucskot  
és játszanak,

játszanak,  
játszanak...

Az ős is játszik: tavaszt mosolyog  
szép nap-szemével a nedves határra,  
hogy a párák szelíden ellibegnek;  
a fák nem szórják levél-kincsüket;  
s meglengenek a szélben  
a zöldhajú vetések.

Kő koppan, sár cuppan csizmám alatt.  
A méltóságos út  
némán nyújtózik a végtelenért.

Karcsú póznák,  
terebély fák között  
vándorol egy távoli kocsizörgés.

Egy kerékpáros elhagy — rámköszönve.  
Tán valamelyik tanítványom apja,  
egy egyszerű földműves itt a pusztán,  
s a közös gondok,  
közös összetartás  
mondatták vele ezt az »adjonisten«-t.

Most tele vagyok kedvvel, szeretettel.  
Pedig még csupán három kilométert  
tapostam el a hazafelé-útból.  
De olyan szép ez a tavaszias ős;  
oly jó Petőfi, Arany szavait  
mondani a kigyúlt gyerekszemeknek;  
oly jó visszagondolni  
a Kedves tegnapi mosolyára;  
— hogy tele vagyok kedvvel, szeretettel,  
s dúdolva ömlik számra a vidámság.

## Tanyai tanár

— *Nagyon kedves, hogy szánakozik rajtam...  
Mosolyos arcán árnyék zuhan át  
s mint koporsóra hullajtott göröngyöt  
ejti a két szót: »Sajnálom magát!...«*

*Úgy véli, méltán szánakozik rajtam...  
— Tanyára menni!? ... brrr! ... de butaság...  
... csak sár... csak sár... és nincsen dzsessz, se »presszó«...  
Hagyja ott! hagyja... mért marad tovább?!*

*Ahová ember kellett, oda álltam.  
Nevelni kell! Nevelni — hóban, sárban,  
míg városokká nőnek a tanyák...*

*Kis szókeség! ne szánakozzék rajtam!  
Nekem erőm és nyugodt igazam van,  
s százszorta inkább szánhatnám — Magát!*

FARKAS LÁSZLÓ

## Maszatkirálynő

*Hoppsza, csöppség!... Főlemellek.  
No mégegyszer!... Hoppsza-hó!...  
Kék ruhácskád, mint a felleg,  
Leng magasan. Ugye, jó?*

*Hopp, repüljünk! Rajta! Hó-rukk!...  
Kalimpál a kis topán,  
Most meg mint a kiscsikó, rúg...  
No de ej, ej!... Igazán!...*

*Máris eltörött a mécses.  
Hogy isznak az egerek!  
Repülésből már elég lesz.  
Sértett úrhölgy, pityereg.*

*Térdemre hát lovagolni,  
Szép kisasszony! Gyí, jakó!...  
Zsebemben sok furcsa holmi,  
Mind kirámolni való:*

*Ez töltőtoll. Drága szerszám!  
A nagybácsi ezzel ír,  
Verset, százszám és ezerszám.  
S lásd, ez is kell, a papír.*

*Öngyújtó és cigaretta,  
Tükör, fésű... Kész bazár.  
Nyakli biczka... No, ne vedd a  
Szádba!... Ej, kis csapodár!...*

*Hogy megugrott! Messze fut már,  
S vissza nyelvet öltöget.  
Szája, orra csupa lekvár...  
Szaladj, el ne érjelek!*

*Fuss, maszatkirálynő! Én meg  
Íróasztalhoz ülök,  
S percnyi játék versbe téved.  
Megbocsátod, ha döcög?...*